

Arrest

nr. 296 319 van 26 oktober 2023
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46 / 1
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 4 mei 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 27 maart 2023 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 juli 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 augustus 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. PAPPAERT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 juni 2005 dient de verzoeker, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, een verzoek om internationale bescherming in.

Op 2 augustus 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf.

Op 5 december 2005 neemt de adjunct-commissaris generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. Bij arrest met nummer 162.916 van 28 september 2006 verwerpt de Raad van State het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 19 oktober 2021 dient de verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 27 maart 2023 beslist de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) dat deze aanvraag onontvankelijk is. Bij arrest met nummer 296 318 van 26 oktober 2023 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker tegen deze beslissing had ingesteld.

Op 27 maart 2023 beslist de gemachtigde tevens tot de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de thans bestreden beslissing, die aan de verzoeker op 7 april 2023 ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer, die verklaart te heten:

Naam, voornaam: A. Q., A. (...)

geboortedatum: (...).1987

geboorteplaats: W. (...)

nationaliteit: Djibouti (Rep.)

beweert bij DVZ eveneens gekend te zijn als D. D. A. (...) geboren op (...).1983 te Djibouti

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft hij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten: betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch een geldig visum.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de Minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land (artikel 74/13 van de wet van 15 december 1980).

Bij het nemen van dit bevel om het grondgebied te verlaten werd de situatie geëvalueerd. Deze evaluatie is gebaseerd op alle actueel in het dossier aanwezige elementen:

Het hoger belang van het kind : betrokkene vermeldt geen kinderen in de aanvraag.

Het gezins- en familieleven : betrokkene vermeldt geen familieleden in de aanvraag.

De gezondheidstoestand : betrokkene haalt geen medische elementen aan in de aanvraag.

Derhalve zijn er geen elementen die problemen opleveren voor het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Indien u geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar uw adres begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of u daadwerkelijk vertrokken bent van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien u nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op de verwijdering.

(...)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoeker wordt het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van de materiële motiveringsplicht.

Het enig middel wordt als volgt onderbouwd:

“II.1.1. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig (d.w.z. de beslissing rehtens kunnen dragen en verantwoorden) zijn.

Algemeen wordt aangenomen dat de materiële motiveringsverplichting een procedureel en een inhoudelijk voorwerp heeft.

De inhoudelijke motiveringsplicht gebiedt dat de motieven waarop een bestuurshandeling rust, deugdelijk zijn: de beslissing moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn.

II.1.2. Zij stelt immers vast dat de verwerende partij het in België opgebouwde privéleven niet (correct) heeft geapprecieerd bij de behandeling van de aanvraag ex art. 9bis Vw.

Zij verwijst in dit verband naar de rechtspraak van de Raad (RvV dd. 18 juni 2020, nr. 237 116):

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij met betrekking tot het ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM slechts dat gewone sociale relaties niet onder de bescherming van het voormelde artikel 8 ressorteren. Uit de hoger aangehaalde rechtspraak van het EHRM blijkt echter dat deze vaststelling niet correct is. Verder voert de verwerende partij nog een theoretisch betoog aangaande artikel 8 van het EVRM, weliswaar hoe dan ook slechts in het licht van een eventueel gezinsleven in de zin van het voormelde artikel, waarbij zij onder meer wijst op het feit dat de eerste bestreden beslissing geen weigering van een voortgezet verblijf betreft, op het feit dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor de vreemdeling waarborgt om op het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven, op het feit dat artikel 8 van het EVRM een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet niet in de weg staat en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat de vreemdeling niet in het bezit is van “die documenten” geenszins strijdig is met dit verdragsartikel. Voor zover dit betoog aangaande het gezinsleven van de verzoekende partij al mutatis mutandis kan worden toegepast op het privéleven van de verzoekende partij, wijst de Raad op het volgende. Vooreerst stelt de Raad vast dat dit betoog voor het eerst in de nota met opmerkingen wordt gevoerd en bijgevolg een a posteriori-motivering uitmaakt, die aldus de vastgestelde zorgvuldigheids- en motiveringsgebreken van de eerste bestreden beslissing niet kan herstellen. Vervolgens benadrukt de Raad dat het gegeven dat het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven niet absoluut is, niet maakt dat de gemachtigde zich niet moet houden aan de hoger uiteengezette verplichtingen die uit dit artikel voortvloeien. Daarnaast wijst de Raad erop dat een rechtmatige toepassing van de vreemdelingenwet precies impliceert dat rekening wordt gehouden met hogere rechtsnormen, zoals artikel 8 van het EVRM. Verder kan de verwerende partij in de thans voorliggende omstandigheden, waarin sprake is geweest van een legaal verblijf van bijna dertig jaar tot enkele jaren geleden, niet zonder meer voorhouden dat de verzoekende partij voor de eerste keer om toelating zou hebben verzocht. Bovendien heeft de Raad hoger reeds uiteengezet dat zowel wanneer sprake is van een eerste vraag om toelating tot verblijf als wanneer het gaat om een weigering van een voortgezet verblijf, de toepasselijke beginselen dezelfde zijn en dezelfde kernvraag moet worden beantwoord, met name of de Staat binnen haar beleidsmarge een billijke afweging gemaakt heeft tussen de concurrerende belangen van het individu en het algemeen belang. In de mate dat de verwerende partij verwijst naar een tijdelijke verwijdering, benadrukt de Raad dat de gemachtigde in het kader van de eerste bestreden beslissing precies moest onderzoeken of een tijdelijke verwijdering om in het land van herkomst een verblijfsaanvraag in te dienen, een schending zou uitmaken van het X - Pagina 21 ingeroepen privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM. Hoger heeft de Raad reeds vastgesteld dat de gemachtigde in dit kader onzorgvuldig heeft gehandeld en de eerste bestreden beslissing niet (afdoende) heeft gemotiveerd.

Evenmin kwam er een gedegen antwoord op de aangehaalde omstandigheid dat zij een aanvraag in Ethiopië zou moeten indienen gelet op het feit dat er in Djibouti geen diplomatieke post hiervoor was. Aldus heeft de verwerende partij geenszins de obstakels in hoofde van de verzoekende partij onderzocht.

Zij verblijft immers reeds 18 jaar in België en logischerwijze is haar netwerk in Djibouti fors uitgedund en het netwerk in Ethiopië (land waar zij geen enkele band mee heeft) onbestaande. Het centrum van haar belangen is dus gaandeweg naar België verschoven.

Al deze zaken houden nauw verband met het in het Rijk opgebouwde privéleven.

II.1.3. Nochtans stelt de Raad tevens (RvV dd. 7 juni 2018 nr. 205 020):

3.10. De bestreden beslissing rept dus met geen woord over verzoekers privéleven. In de belangenafweging die gemaakt werd in het licht van artikel 8 van het EVRM, werd niet de duur van verzoekers verblijf in het Rijk betrokken en al evenmin de hechtheid van de sociale en culturele banden van verzoeker met België vergeleken met zijn land van herkomst. De bestreden beslissing faalt dus een zorgvuldige belangenafweging te maken in het licht van artikel 8 van het EVRM en is dus strijdig met deze bepaling en met de aangehaalde zorgvuldigheidsplicht.

3.11. De Raad wijst er in deze op dat hij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Dit houdt in dat hij enkel nagaat of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of hij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "fair balance" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé-, gezins- en familieleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren en het vastgestelde gebrek aan zorgvuldige afweging zelf gaan remediëren (RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvS 26 januari 2016, nr. 233.637).

In casu is dit niet gebeurd.

Nochtans vereist artikel 8 EVRM wel degelijk dat er een belangenafweging gebeurt tussen de belangen van de verzoekende partij en deze van de overheid, waarvan het recht op een privéleven een onderdeel van uitmaakt.

Verzoekende partij is dan ook mening dat verwerende partij artikel 8 EVRM en het beginsel van de materiële motiveringsverplichting heeft geschonden."

3.2. Beoordeling

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven. Dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidscontrole of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de tevens aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te voeren van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "*fair balance*" moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Daarbij moeten alle voor die belangenafweging van betekenis zijnde feiten en omstandigheden kenbaar worden betrokken.

De Raad oefent slechts een wettigheidscontrole uit op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of de verwerende partij alle relevante feiten en omstandigheden in haar belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of de verwerende partij zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het privé- en familie- en gezinsleven hier te lande, en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde.

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven, dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM.

Artikel 8 van het EVRM houdt het recht in op een persoonlijke ontwikkeling alsook het recht om relaties aan te gaan en te ontwikkelen met andere personen en de buitenwereld in het algemeen. Het behelst aspecten van de sociale identiteit van een persoon (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29; EHRM 29 april 2002, Pretty/Verenigd Koninkrijk, § 61). In die zin maakt het netwerk van persoonlijke, sociale en economische belangen onderdeel uit van het privéleven van elke persoon (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 95-96). Het privéleven bestaat uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan.

De verzoeker betoogt dat hij inmiddels al achttien jaar in België verblijft en het logisch is dat zijn netwerk in Djibouti fors is uitgedund, dat hij geen netwerk heeft in Ethiopië en dat het centrum van zijn belangen gaandeweg naar België is geschoven. De verzoeker benadrukt dat deze zaken nauw verband houden met het privéleven dat hij in België heeft opgebouwd.

In se wordt het niet betwist dat de verzoeker gedurende zijn verblijf van achttien jaar nauwe banden met de Belgische samenleving is aangegaan.

De verzoeker werd evenwel nooit gemachtigd of gerechtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden, zodat het in deze zaak gaat om een zogenaamde situatie van eerste toelating.

In het kader van een situatie van eerste toelating, moet volgens het EHRM worden onderzocht of er onder artikel 8, eerste lid, van het EVRM een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezins- en privéleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut v. Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer v. Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de '*fair balance*'-toets waarbij wordt nagegaan of de staat een billijke afweging heeft gemaakt tussen de concurrerende belangen van het individu enerzijds, en de samenleving anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge. De omvang van de positieve verplichtingen die op de staat rusten is afhankelijk van de precieze omstandigheden die eigen zijn aan het voorliggend individueel geval. Staten gaan hun beoordelingsmarge te buiten wanneer zij falen een billijke

belangenafweging te maken, wat aanleiding geeft tot een schending van artikel 8, eerste lid, van het EVRM (EHRM 28 juni 2011, nr. 55597/09, Nuñez v. Noorwegen, par. 84).

De Raad wijst erop dat het EHRM in het arrest *Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de betrokken vreemdeling geen gevestigde vreemdeling was en dat hij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, oordeelde dat eender welk privéleven dat de betrokkene partij had opgebouwd tijdens zijn verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in zijn privéleven uitmaakte.

Het EHRM stelde ook reeds dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De Raad merkt op dat de verzoeker zich ten overstaan van het bestuur reeds heeft beroepen op de duur van zijn verblijf en zijn integratie in België, met name bracht hij deze elementen aan in een op 19 oktober 2021 ingediende aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Een dergelijke aanvraag kan enkel in België worden ingediend, in plaats van bij de bevoegde Belgische vertegenwoordiging in het buitenland, indien de betrokkene aantoont dat er voor hem ernstige hinderpalen bestaan die verhinderen dat hij deze aanvraag via de gewone procedure vanuit het buitenland indient.

De verweerder heeft onderzocht of de elementen die de verzoeker aanhaalde in zijn aanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet van die aard zijn dat deze het voor hem bijzonder moeilijk maken om terug te keren naar zijn land van herkomst, minstens met het oog op het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging op de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor verzoekers land van herkomst. Hij stelde in zijn op dezelfde dag genomen beslissing inzake de aanvraag om verblijfsmachtiging vast dat dit niet blijkt.

De verzoeker betoogt dat de verweerder het in België opgebouwde privéleven niet correct heeft geapprecieerd bij de behandeling van de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Het voorwerp van het thans voorliggende beroep is evenwel het bevel om het grondgebied te verlaten van 27 maart 2023 en niet de beslissing van 27 maart 2023 waarbij de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard. De kritiek betreffende de beoordeling van de in aanvraag opgesomde buitengewone omstandigheden is niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, maar tegen de tevens op 27 maart 2023 getroffen onontvankelijkheidsbeslissing. In de mate dat de verzoeker erop doelt en zoals dit door zijn advocaat ter terechtzitting wordt uiteengezet, dat wanneer de beslissing waarbij de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk werd verklaard wordt vernietigd de thans bestreden beslissing eveneens moet worden vernietigd, wordt erop gewezen dat de Raad bij arrest met nummer 296 318 van 26 oktober 2023 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker had ingesteld tegen de beslissing van 27 maart 2023 waarbij de machtigingsaanvraag onontvankelijk werd verklaard, heeft verworpen. Verzoekers kritiek dat de verweerder zijn privéleven en de obstakels om de aanvraag in te dienen via de reguliere weg (dit is op de Belgische diplomatieke of consulaire post bevoegd voor verzoekers land van herkomst) niet correct heeft onderzocht, is ongegrond.

De verzoeker verwijst voorts naar en citeert uitgebreid uit 's Raads arrest met nummer 237 116 van 18 juni 2020.

Dit arrest heeft geen precedentenwerking zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond. Bovendien toont de verzoeker niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van het vernoemde arrest kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken. Zo lag in de zaak waarnaar de verzoeker verwijst geen administratief dossier voor en kon de Raad bijgevolg niet nagaan wat de betrokkene precies in zijn aanvraag had uiteengezet, daarnaast verbleef de betrokkene in deze zaak gedurende ongeveer dertig jaar op legale wijze op het Belgische grondgebied. In de thans voorliggende zaak werd de verzoeker daarentegen nooit

gemachtigd tot een verblijf van meer dan drie maanden en kon hij er in deze omstandigheden niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren.

De verzoeker betoogt verder dat er geen gedegen antwoord kwam op de aangehaalde omstandigheid dat hij een aanvraag in Ethiopië zou moeten indienen nu België in Djibouti geen diplomatieke post heeft.

Ook dit betoog is niet gericht tegen de thans bestreden beslissing, maar wel tegen de beslissing van 27 maart 2023 waarbij de machtigingsaanvraag in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Andermaal wordt erop gewezen dat de Raad bij arrest met nummer 296 318 van 26 oktober 2023 de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring dat de verzoeker had ingesteld tegen de beslissing van 27 maart 2023 waarbij de machtigingsaanvraag onontvankelijk werd verklaard, heeft verworpen.

De verzoeker verwijst naar 's Raad arrest met nummer 205 020 van 7 juni 2018 en had de daar gemaakte redenering graag naar analogie toegepast gezien.

Dit arrest heeft evenwel geen precedentenwerking zodat met de loutere verwijzing en citering ervan geen onwettigheid wordt aangetoond.

Ter zake mag er verder niet aan worden voorbijgegaan dat de bestreden beslissing geen absoluut verbod inhoudt voor de verzoeker om België binnen te komen nadat hij is teruggekeerd naar zijn land van herkomst, en zich van daar uit in regel stelt en aanvraagt om te worden gemachtigd tot een verblijf in België. Indien de verzoeker een aanvraag indient in zijn land van herkomst, zal de verweerder deze aanvraag moeten onderzoeken. De verzoeker toont niet met concrete gegevens aan dat dit niet zou gebeuren binnen een redelijke termijn die hem toelaat de banden die hij heeft in België tijdelijk op een andere manier te onderhouden, bijvoorbeeld door gebruik te maken van de hedendaagse communicatiemiddelen. De verzoeker moet aantonen dat hij in België een privéleven heeft dat van een zodanige intensiteit getuigt dat een tijdelijke scheiding om de aanvraag in te dienen vanuit het land van herkomst een schending van artikel 8 van het EVRM – en dus een positieve verplichting voor het bestuur – met zich mee zou brengen. De verzoeker blijft hiertoe echter in gebreke.

De verzoeker kan niet ontkennen dat hij op de hoogte was van zijn illegale dan wel preciaire verblijfssituatie. Het loutere gegeven dat de verzoeker naar België is gekomen en hier intussen vele jaren heeft doorgebracht, toont nog niet aan dat de Belgische Staat een positieve verplichting heeft om hem verder op het grondgebied te laten verblijven.

Aangezien de verzoeker nooit werd gemachtigd tot verblijf, kon hij er niet op vertrouwen dat hij hier zijn banden kon intensiveren en moest hij zich bewust zijn van het feit dat hij bij een negatieve beslissing ingevolge een verblijfsaanvraag diende terug te keren (EHRM 8 april 2008, Nyanzi v. Verenigd Koninkrijk; EHRM 4 december 2012, Butt t. Noorwegen). In die optiek moet de verzoeker dus blijk geven van uitzonderlijke omstandigheden die alsnog een schending van artikel 8 van het EVRM zouden kunnen opleveren bij terugkeer.

De verzoeker maakt echter niet concreet aannemelijk dat hij actueel specifieke banden heeft met België die maken dat een terugkeer naar zijn land van herkomst niet in redelijkheid van hem kan worden verwacht - zelfs niet tijdelijk voor het indienen van een verblijfsaanvraag via de gewone procedure - of die maken dat zulks voor hem bijzonderlijk moeilijk zou zijn. De verzoeker toont niet concreet aan dat het voor hem bijzonder moeilijk zou zijn om zijn privéleven verder te zetten of uit te bouwen in zijn herkomstland.

De verzoeker brengt aldus geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij zich in dermate uitzonderlijke omstandigheden bevindt dat de stelregels omtrent het privé- en gezinsleven, dat tijdens een onregelmatig verblijf in het gastland werd uitgebouwd, *in casu* niet zouden opgaan. Gelet op deze vaststellingen, dient te worden besloten dat de verzoeker niet aantoont dat de gemachtigde bij het treffen van de thans bestreden beslissing de door artikel 8 van het EVRM geboden bescherming met de voeten zou hebben getreden.

De verzoeker maakt derhalve niet concreet aannemelijk dat de verplichting om tijdelijk terug te keren naar het herkomstland om zich in regel te stellen met de immigratiewetgeving en de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten en de verplichting om de voorziene procedures te respecteren, het in België opgebouwde privéleven in die mate in het gedrang brengt dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 van het EVRM.

Uit hetgeen voorafgaat blijkt tevens dat de uiteenzetting van de verzoeker niet toelaat te concluderen dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens of op onredelijke wijze. De Raad herhaalt in dit verband dat de verweerder inzake verzoekers verblijfsaanvraag (dit is een zogenaamd “*verzoek om eerste toelating*” zoals bedoeld in de rechtspraak van het EHRM omtrent artikel 8 van het EVRM) op 27 maart 2023 een onontvankelijkheidsbeslissing heeft getroffen. Deze beslissing werd genomen en ter kennis gebracht op dezelfde dag als het thans bestreden bevel. De verblijfsaanvraag werd bij gebrek aan buitengewone omstandigheden onontvankelijk verklaard en de verweerder heeft hierbij vastgesteld dat de verzoeker geen omstandigheden bijbracht die het hem bijzonder moeilijk of onmogelijk maken om tijdelijk naar zijn land van herkomst terug te keren om de aanvraag in te dienen bij de voor dit land bevoegde Belgische vertegenwoordiging. Hierbij heeft de verweerder eveneens gesteld dat de verzoeker zich enkel voor het indienen van de aanvraag naar Ethiopië dient te begeven en dat het hem vrij staat om daarna terug te keren naar Djibouti om aldaar de beslissing inzake de aanvraag af te wachten. Zodoende heeft de verweerder zich op het moment van de afgifte van het bestreden bevel onmiskienbaar op het standpunt gesteld dat de verzoeker tijdelijk kan terugkeren naar zijn land van herkomst om aldaar de verblijfsaanvraag in te dienen. De verzoeker brengt thans geen concrete elementen naar voor die deze beoordeling onderuit kunnen halen en het beroep dat de verzoeker heeft ingediend tegen de onontvankelijkheidsbeslissing werd verworpen. De beoordeling van de verweerder ligt bovendien geheel in lijn met de rechtspraak van het EHRM. Het EHRM heeft immers reeds geoordeeld dat staten het recht hebben om van vreemdelingen die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen vanuit het buitenland. Staten hebben geen verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

De verzoeker kan bijgevolg niet worden gevolgd waar hij, zonder verdere toelichting, poneert dat de verweerder nagelaten heeft om een belangenafweging te maken betreffende zijn belangen inzake het recht op een privéleven en de belangen van de Belgische staat.

Een schending van de materiële motiveringsplicht of van artikel 8 van het EVRM kan derhalve niet worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE